

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **P. T. C.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 10. 2011, č. j. MV-88392-6/SO-2011, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 12. 2015, č. j. 10 A 346/2011 - 52,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně je příslušnicí Vietnamské socialistické republiky, která na území České republiky pobývala na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území s platností od 30. 7. 2009 do 29. 7. 2010. Nositelem oprávnění, na jehož pobyt se povolení vázalo, byl její manžel, na území pobývajícím na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání.

[2] Dne 20. 1. 2011 byla Ministerstvu vnitra doručena žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, kterou podala k poštovní přepravě dne 19. 1. 2011. Současně oznámila, že v podání žádosti ve lhůtě podle § 47 odst. 1, věty první, zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění v době rozhodné (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), jí bránily důvody na její vůli nezávislé, konkrétně chybné vyznačení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu

na pobytovém štítku [v rozporu s § 44 odst. 4 písm. c) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném v době povolení dlouhodobého pobytu stěžovatelce]. Dále uvedla, že žádost podává ve lhůtě podle § 47 odst. 1, věty druhé, zákona o pobytu cizinců, a pro případ, že by se ministerstvo s tímto názorem neztotožnilo, požádala o prominutí zmeškání úkonu podle § 41 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění v době rozhodné (dále jen „správní řád“). K prokázání překážek navrhla výslech svého manžela.

[3] Ministerstvo nicméně řízení o žádosti žalobkyně zastavilo, a to usnesením ze dne 14. 2. 2011, č. j. OAM-8596-6/DP-2011, podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců, tedy z důvodu, že žalobkyně podala žádost v době, kdy k tomu nebyla oprávněna. Přisvědčilo sice názoru, že stanovení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na jeden rok je skutečností nezávislou na vůli žalobkyně, ale nebránilo jí ve včasném podání žádosti. Žádosti o navrácení v předešlý stav (prominutí zmeškání úkonu) ministerstvo nevyhovělo, neboť zvláštní úprava § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vylučuje užití obecné úpravy v § 41 správního řádu.

[4] Proti rozhodnutí ministerstva se žalobkyně bránila odvoláním, které žalovaná zamítla rozhodnutím citovaným v záhlaví tohoto rozsudku, a napadené rozhodnutí potvrdila. Ztotožnila se se závěry, že ministerstvo nemohlo prominout zmeškání úkonu podle § 41 správního řádu a že žádost nebyla podána ve lhůtě podle § 47 odst. 1, věty první, zákona o pobytu cizinců. Dále se soustředila na tvrzení žalobkyně, že žádost byla podána ve lhůtě podle věty druhé téhož ustanovení.

[5] Zopakovala, že doba povolení k pobytu byla stanovena od 30. 7. 2009 do 29. 7. 2010, tj. právě na jeden rok. Vzhledem k tomu, že žalobkyně zpochybňovala začátek platnosti povolení, žalovaná ověřila, že na území České republiky přicestovala 22. 10. 2009. Dospěla proto k závěru, že doba platnosti pobytu měla být správně stanovena od 22. 10. 2009 do 21. 10. 2010, i tak by však žádost podaná dne 19. 1. 2011 byla opožděná. Závěr by byl stejný také v případě, že by doba platnosti povolení byla stanovena podle doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu manžela žalobkyně, tj. do 31. 12. 2010. Proto shrnula, že i kdyby akceptovala argumentaci žalobkyně, že chybně vyznačená doba platnosti povolení představovala objektivní důvod, který jí bránil v podání žádosti, nebyla splněna podmínka podání žádosti do tří pracovních dnů od zániku takového důvodu.

[6] K ostatním námitkám uvedla, že ministerstvo neprovádělo dokazování a nemuselo žalobkyni vyzývat k seznámení se s podklady rozhodnutí, neboť nerozhodovalo ve věci, pouze posuzovalo podmínky řízení. Provádění důkazu výslechem manžela považovala žalovaná za nadbytečné, jelikož se vztahovalo k návrhu na prominutí zmeškání úkonu podle § 41 správního řádu.

[7] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalované u Městského soudu v Praze, ten však její žalobu zamítl rozsudkem specifikovaným v záhlaví. Neztotožnil se s názorem, že chybné vyznačení doby povolení k dlouhodobému pobytu by mohlo představovat důvod, pro který by žalobkyně nemohla podat žádost o prodloužení doby pobytu včas. Povolení k dlouhodobému pobytu jí bylo uděleno na dobu od 30. 7. 2009 do 29. 7. 2010, tato skutečnost jí byla známa a od právní moci povolení pro ni byla závazná. Proto i kdyby byla doba platnosti povolení k pobytu vyznačena chybně, nepředstavovalo by to skutečnost, která žalobkyni bránila v podání žádosti. K tomu městský soud dodal, že pokud žalobkyně s vyznačenou dobou nesouhlasila, mohla podat podnět k provedení přezkumného řízení podle § 94 správního řádu.

[8] Z uvedených důvodů přisvědčil názoru žalované, že nebylo třeba provádět výslech manžela žalobkyně; nemohl by totiž změnit závěr, že žádost byla podána opožděně. Nemělo

pokračování

na něj vliv ani tvrzení žalobkyně, že manžel mohl při provedeném výslechu potvrdit, že žádost podala ještě před 31. 12. 2010, pracovnice ministerstva ji však nepřijala. Krajský soud zdůraznil, že žalobkyně navrhovala výslech manžela z jiných důvodů a uvedené skutkové tvrzení poprvé zmínila až v žalobě. Pro úplnost dodal, že ani prokázání tvrzené skutečnosti by nezměnilo fakt, že žádost byla podána opožděně.

[9] Konečně popsal, že v projednávané věci nebylo prováděno rozsáhlé dokazování, ale ministerstvo pouze ověřilo dobu platnosti pobytového oprávnění žalobkyně, což bylo nutné pro ověření včasnosti podání. Doba platnosti povolení jí byla známa a jiné podklady než žádost s průvodním dopisem a výpis z informačního systému policie si ministerstvo před vydáním usnesení o zastavení řízení neopatřilo. Proto nedošlo k porušení § 51 odst. 2 ani § 36 odst. 3 správního řádu.

[10] Proti rozsudku městského soudu nyní žalobkyně (dále jen stěžovatelka⁶) brojí kasační stížností.

II. Obsah kasační stížnosti

[11] Stěžovatelka v kasační stížnosti, respektive jejím doplnění tvrdila naplnění kasačních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tedy nesprávné posouzení právní otázky městským soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, konkrétně pro nedostatek důvodů.

[12] Nedostatek důvodů rozsudku dovozovala z toho, že se krajský soud nevypořádal s jejími námitkami a pouze převzal argumentaci žalované. Konkrétně v tomto ohledu zmínila, že se soud dostatečně nevypořádal s námitkami týkajícími se výkladu § 47 odst. 1, věty druhé, zákona o pobytu cizinců, a existence domněnky překážky k podání žádosti ve smyslu § 41 odst. 2 správního řádu.

[13] Dále uvedla, že správní rozhodnutí byla nepřezkoumatelná, a městský soud proto zatížil své rozhodnutí stejnou vadou. Namítala, že ministerstvo a žalovaná dostatečně nerefletovaly skutečnost, že se s žádostí o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dostavila již 31. 12. 2010, ale byla pracovníci ministerstva odmítnuta. Relevantně se nevypořádaly s existencí překážky bránící jí v podání žádosti, nereagovaly na žádost o prominutí zmeškání úkonu podle § 41 správního řádu a bez řádného zdůvodnění neprovedly výslech jejího manžela.

[14] V části týkající se nesprávného právního posouzení polemizovala s výkladem aplikovaných zákonných ustanovení, který považovala za příliš formalistický, v rozporu se smyslem a účelem právní úpravy, a vedoucí k nespravedlivému rozhodnutí. V prvé řadě namítala, že byl nesprávný výklad § 47 odst. 1, věty druhé, zákona o pobytu cizinců. Vydání průkazu s nesprávnou dobou platnosti je totiž nutné považovat za překážku nezávislou na její vůli ve smyslu uvedeného ustanovení. Pochybení ministerstva nemůže být kladeno k její tíži.

[15] Zadruhé rozporovala závěr, že v projednávané věci nebylo možné užít postup podle § 41 správního řádu. Vyloučení jeho aplikace z ničeho nevyplývá a jedná se o nesprávný a zbytečně restriktivní výklad. Obdobně argumentovala ve vztahu k § 44 odst. 4 písm. c) zákona o pobytu cizinců a dovozovala, že doba jejího povolení k pobytu nemohla být kratší než doba platnosti průkazu manžela. V návaznosti na to byl nesprávný závěr městského soudu, že prokázání skutečnosti, že žádost byla poprvé podána již před 31. 12. 2010, by na věci nic nezměnilo.

[16] Dodala, že správní orgány nedbaly základních zásad, zejména zásady materiální pravdy, vstřícnosti a ochrany práv nabytých v dobré víře. Vůbec také nevnímaly individuální rozměr věci. Nezhlednily ani dopad do jejího soukromého a rodinného života, přestože tato povinnost vyplývá z § 174a zákona o pobytu cizinců a obecných právních zásad. Ze všech těchto důvodů navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[17] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[18] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatelka je zastoupena advokátem. Poté přistoupil k přezkumu rozsudku městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Přezkumem rozsudku v tomto rozsahu dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[19] Nejprve se zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Tato vada je natolik závažná, že ji musí zkoumat z úřední povinnosti a pokud dospěje k závěru, že jí napadené rozhodnutí trpí, zpravidla nemůže přistoupit k jeho věcnému přezkumu.

[20] Související námitky stěžovatelky byly zcela obecné. Tvrdila, že se městský soud dostatečně nevypořádal se žalobními body, některé z nich zmínila, konkrétně ale neuvedla, co odůvodnění napadeného rozsudku vytýká. Nejvyšší správní soud proto pouze obecně konstatuje, že odůvodnění napadeného rozsudku je logické a srozumitelné, městský soud se zabýval všemi námitkami stěžovatelky a adekvátním způsobem je vypořádal. Zaměřil se především na otázku včasnosti podané žádosti, která byla v projednávané věci stěžejní, a své úvahy uceleně popsal. V této souvislosti se zabýval také důkazním břemenem ve vztahu k důvodům nezávislým na vůli cizince (str. 5 odst. 8, str. 6 odst. 1, 2, 4, 5 a str. 7 odst. 1 až 3 napadeného rozsudku).

[21] Stěžovatelka dále dovozovala nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované, viz bod [13] tohoto rozsudku, ani těmito námitkám však Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Ministerstvo ani žalovaná se nemohly zabývat tvrzením, že se stěžovatelka s žádostí o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dostavila již 31. 12. 2010, neboť je poprvé uvedla až v žalobě a taková skutečnost nevyplývá ani ze správního spisu. Žalovaná o tvrzené skutečnosti nevěděla a nelze jí tak vyčítat, že ji neposuzovala. Existenci překážek bránících stěžovatelce v podání žádosti i možnosti žádat prominutí zmeškání úkonu, respektive navrácením v předešlý stav podle § 41 správního řádu, se zabývala a námitky stěžovatelky vypořádala. Vysvětlila také, proč neprovedla výslech manžela, vše bylo shrnuto v bodech [4] až [6] tohoto rozsudku.

[22] Nejvyšší správní soud proto mohl přistoupit k posouzení věcných námitek. V projednávané věci byla stěžejní otázka, zda stěžovatelka podala včas žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a zda tedy správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, když řízení o její žádosti zastavily. Podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců se usnesením zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec *podal žádost o prodloužení doby pobytu na vízum k pobytu nad 90 dnů, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn.*

pokračování

[23] Stěžovatelka nepochybně, že žádost nepodala v řádné lhůtě podle § 47 odst. 1, věty první, ve spojení s § 44a odst. 3, větou druhou, zákona o pobytu cizinců. Podle nich *[ž]ádost o povolení k dlouhodobému pobytu je cizinec povinen podat nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů* (pro prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu obdobně). Od podání žádosti spojené s oznámením shrnutým v bodě [2] tohoto rozsudku nicméně tvrdí, že je třeba aplikovat § 47 odst. 1, větu druhou, zákona o pobytu cizinců, dle které *[v] případě, že podání žádosti ve lhůtě podle předchozí věty zabrání důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů; vízum se do doby zániku tohoto oprávnění považuje za platné* (i toto ustanovení se obdobně vztahuje na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu).

[24] Důvod, který stěžovatelce bránil v podání žádosti, spatřuje ve skutečnosti, že jí byl vydán pobytový štítek s nesprávnou dobou platnosti, jinými slovy že doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu jí byla stanovena v rozporu s § 44 odst. 4 písm. c) zákona o pobytu cizinců [srovnej také § 44 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném v době povolení dlouhodobého pobytu stěžovatelce, dle kterého *[p]olice vydá cizinci povolení k dlouhodobému pobytu formou průkazu o povolení k pobytu podle § 78; v průkazu policie vyznačí účel pobytu*. Podle § 78 odst. 2 písm. b) téhož zákona je jednou z forem průkazu o povolení k dlouhodobému pobytu štítek, který se vyznačuje do cestovního dokladu cizince. Podle odst. 3, věta před středníkem, téhož ustanovení pak *[p]růkazem o povolení k pobytu jeho držitel prokazuje své jméno, příjmení a ostatní jména, druh pobytu, rodné číslo a další skutečnosti týkající se povoleného pobytu na území*].

[25] Z ustanovení § 47 odst. 1, věty druhé, zákona o pobytu cizinců vyplývá, že pokud není žádost podána ve lhůtě podle věty první téhož ustanovení, je lhůta zachována pouze při kumulativním splnění těchto podmínek: (i.) existují důvody nezávislé na vůli cizince, (ii.) které mu zabránily v podání žádosti ve lhůtě dle věty první téhož ustanovení (k tomu srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 6 As 62/2013 – 32, a ze dne 17. 2. 2015, č. j. 7 Azs 13/2015 – 28, publ. pod č. 3215/2015 Sb. NSS), (iii.) žádost podal do tří dnů po zániku těchto důvodů. K tomu lze dodat, že (iv.) cizinec je povinen tyto důvody společně s podanou žádostí tvrdit a také doložit, jinak je správní orgán nemůže vzít v úvahu (k tomu srovnej rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 6. 2013, č. j. 5 Ca 252/2009 – 42, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2013, č. j. 4 As 69/2013 – 44).

[26] Nejvyšší správní soud proto nejprve zkoumal, zda skutečnosti, které stěžovatelka uvedla společně se žádostí, mohou představovat kvalifikovaný důvod, pro který by jí svědčilo dobrodiní § 47 odst. 1, věty druhé, zákona o pobytu cizinců. Ze shodných důvodů jako městský soud dospěl k závěru, že nikoli. Stejného názoru jsou správní orgány, žalovaná navíc (a nad rámec toho, co bylo nutné) podrobně vysvětlila, proč stěžovatelka nenaplnila ani další podmínku spočívající v podání žádosti do tří dnů od zániku důvodu.

[27] Dobu, na kterou byl stěžovatelce povolen dlouhodobý pobyt na území České republiky, lze považovat za okolnost nezávislou na její vůli, neboť její délka vyplývá z § 44 odst. 4 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Nepředstavuje však důvod, který by stěžovatelce mohl bránil v podání žádosti. Zákon pamatuje na objektivní okolnosti, které cizinci skutečně znemožňují žádost podat; typicky se jedná např. o závažné onemocnění. U všech takových důvodů je nicméně s ohledem na konkrétní okolnosti věci nutné posuzovat, zda podání žádosti skutečně brání (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu uvedené výše). Je přitom zřejmé, že samotná doba jednoho roku, na kterou byl stěžovatelce povolen dlouhodobý pobyt v České republice, jí nemohla nijak fakticky bránil v tom, aby žádost vyhotovila, připojila k ní požadované náležitosti a podala ji. V projednávané věci proto není podstatné, zda byla tato doba stanovena správně, či nikoli.

[28] Jak zcela přiléhavě upozornil městský soud, pro stěžovatelku byla určující doba vyznačená na pobytovém štítku, neboť ta představovala dobu, na kterou jí byl dlouhodobý pobyt povolen. Stěžovatelka povolení, respektive průkaz o povolení dlouhodobého pobytu ve formě štítku, převzala a povolení nebylo žádným způsobem zrušeno. V projednávané věci je proto třeba vycházet z toho, že povolení k dlouhodobému pobytu bylo vydáno na dobu od 30. 7. 2009 do 29. 7. 2010 a datum 29. 7. 2010 je rozhodné pro počítání lhůty k podání žádosti. Stěžovatelka si těchto skutečností musela být vědoma a vědoma si jich byla, jak potvrzuje obsah žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Bylo tedy pouze na ní, aby žádost podala v zákonem stanovené lhůtě, a pokud tak neučinila, sama předurčila její osud. Argumentace, že jí v podání žádosti bránila nesprávně stanovená doba povolení k pobytu, působí s ohledem na výše uvedené účelově.

[29] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že na uvedeném závěru nemohla nic změnit argumentace, že podaný výklad je příliš formalistický a v rozporu s účelem a smyslem právní úpravy. Stěžovatelka neuvedla, jaký je dle jejího názoru smysl a účel, a tím pádem ani nepopsala, v čem spočívá tvrzený rozpor. Obsah námitky se dle všeho odvíjí od toho, že stěžovatelka považuje následky svého opomenutí za příliš přísné a nespravedlivé. Jedná se však o její subjektivní přesvědčení, které nemohlo na projednávané věci nic změnit. Ač se právní úprava zákona o pobytu cizinců může zdát příliš tvrdá, je nutno respektovat, že je právem každého státu regulovat příchod a pobyt cizinců na jeho území a stanovit pro jednotlivé pobytové režimy podmínky, kterým je cizinec povinen se podrobit. Z obdobných důvodů nebyly důvodné námitky, že správní orgány nedbaly základních zásad pro jejich činnost. Stěžovatelka neuvedla, v čem konkrétně byl jejich postup se zásadami v rozporu, a je zřejmé, že i tyto výtky pramení z její nespokojenosti s výsledkem řízení, který subjektivně vnímá jako přísný.

[30] Dalšími kasačními námitkami se soud nezabýval. Argumentací vztahující se k § 44 odst. 4 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tedy otázkou správnosti stanovené doby povolení k dlouhodobému pobytu, z důvodu, že nebyla v projednávané věci relevantní, jak bylo vysvětleno výše. Námitkami týkajícími se možnosti aplikace § 41 správního řádu (navrácení v předešlý stav) a nepřiměřeného dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatelky proto, že se jedná o nepřijatelné námitky ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

[31] Podle posledně zmíněného ustanovení není kasační stížnost přípustná, opírá-li se o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Podle § 103 odst. 1 s. ř. s. je kasační stížnost přípustná jen z důvodů tam taxativně vymezených, jež jsou svojí povahou vždy důvody právními, jakkoli často mají za základ spor o zjišťování či hodnocení skutkových okolností nebo jiné skutkové námitky. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žaloba proti rozhodnutí správního orgánu musí obsahovat mj. žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. *in fine* tedy brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřijatelné (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 134/2005 – 43, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, publ. pod č. 419/2004 Sb. NSS). Stěžovatelka uvedené námitky v řízení před městským soudem neuplatnila, ač tak učinit mohla.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil žádné z kasačních námitek, proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl.

pokračování

[33] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. února 2016

JUDr. Radan Malík
předseda senátu